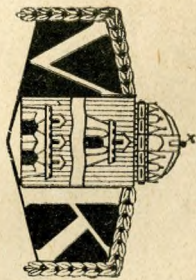

— Az Oktogontól az Operáig. (Levél a szerkesztőhöz.) Tessék szíves lenni megmondani, miféle új bacillus az, amely befészkelte magát a pesti emberekbe? Tegnap délből megyek a lépcsőn a földalatti villamos Oktogon-téri megállójához s látom, hogy az utánam jövők csoportjában hát tör magának egy cvikkeres ur, dulakodik, furkarkodik, a könyökével taszigál, hogy hamarabb jusson a jegyváltó pénztárhoz, közben leütik az orráról a cvikkert, apró szilánkokra tapossák, de végre eléri célját, megvan a jegy és várja a kocsit. A kocsi jön, kiszállás, beszállás, de neki már nem jut hely, várnia kell a következőkocsira. Öt perc múlva áll a másik kocsi, arra már fölfér ő is, meg mi is, anélkül, hogy tolakodtunk volna. Amikor az Operához érünk, csodálkozva látom, hogy a cvikkeres, azaz most már cvikkertelen ur kiszáll. Hogyan, hát azért ment le a lépcsőn, azért tolakodott, azért lödöstette magát, gyűrette a ruháját, gázoltatta le a gombjait, törette össze a cvikkerjét, várt percekig egy kocsira s ment föl újra a lépcsőkön, hogy ne kelljen gyalog mennie az Oktogontól az Operáig? Hiszen ez az egész ut alig hosszabb, mint a lépcsőkön le és fel. Hát ha így van, megérdemelte a sorsát. Időben is, a megtett utban is, a szenvedett kárban is alaposan ráfizetett. Ma egy kis fiút láttam a villamosra szállni, lefizette a szakaszjegy árát és szintén csak egy állomást utazott. Láttam aztán egy idősebb asszonyt, aki jó negyedóraig várt egy villamosra, végre jött egy kocsi, amelyre nagy nehezen felkapaszkodott, ott szorongóit összeréselve, a toalettje össze-vissza gyürődött és a második állomásnál leszállt. Ott vette észre, hogy a pénztárcáját is kilopták. Igazán furesa, az emberek tudják, milyen körülményes, milyen kellemetlen és nem is biztonságos a közúti közlekedés, mégis mindenki erőnek erejével és a legrövidebb útra is villamosra akar szállni. A régi időben, amikor sűrűn jártak a villamosok, minden sarkon volt megálló és a legtöbbszőr hely is volt a kocsikon, az emberek inkább gyalog mentek. Ma senki sem akar lemondani arról az élvezetről, hogy jobbról és balról lökdöcsesse magát, leszakíttassa kabátjáról a gombokat és zsebmetszőknek juttassa az aranyóráját. Talán valami különös, perverz öröm van ebben? Vagy csakugyan, valamely eddig ismeretlen bacillus terjeszti ezt a közlekedési járványt? És ne tessék hinni, hogy az emberek védekeznek ellene. Sőt napról-napra jobban terjed ez a ragály. Jelen sorok írója is tizen-negy kocsira akart ma felszállni, hogy végre a Úzenötödikre feljusson és az első állomásnál leszálljon. Pedig e sorok írója rég tudja már azt, amit az álmoskönyv így fejez ki: villamoson utazni — baj. De nemcsak baj. Büntetés, emberkinzás, gályarabság. Ilyen lehet pokol. De e sorok írójának van egy mentője. Szabadjegye van a pokolba. (h. f.)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszályozás

Tárgy

385. 859

Hely

Idő

1918

Személy

Szerző:

H. F.

Cím:

Az Oktogontól az Operáig

Forrás:

Magyarország

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. tüz.)

(Oldal)